

La zona de interés

Títol original: *The Zone of Interest* **Direcció i guió:** Jonathan Glazer **País:** Polònia
Durada: 106 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Christian Friedel, Sandra Hüller, Imogen Kogge... **Música:** Mica Levi **Fotografia:** Lukasz Zal **Distribuïdora:** Wanda Vision **Estrena a Espanya:** 19/01/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol /Versió original en alemany subtitulada en espanyol

SINOPSI

El comandant d'Auschwitz Rudolf Höss i la seva esposa Hedwig s'esforcen a construir una vida de somni per a la seva família en una casa amb jardí a prop del camp. (FilmAffinity)

CRÍTICA

21/05/2023 - CANES 2023: L'últim de Jonathan Glazer reitera el concepte de banalitat del mal durant gairebé dues hores, creant una inquietant atmosfera més interessant a nivell estètic que significatiu

El nou llargmetratge de **Jonathan Glazer**, *La zona de interés*, és sens dubte un treball que val la pena comentar. Un parell de decisions artístiques audaces i una atmosfera inquietant impregnen tota la pel·lícula, que explora un dels capítols més tràgics en la història de la humanitat. La pel·lícula, una adaptació lliure de la novel·la de **Martin Amis** publicada el 2014, s'ha estrenat mundialment a la competició principal del Festival de Canes.

Som a Auschwitz. Els tres camps de concentració i els seus horrors són a quatre passes del que veiem representat en pantalla. En aquest cas, ens centrem únicament en el comandant Rudolf Höss (**Christian Friedel**), la seva dona, Hedwig (**Sandra Hüller**), i els seus fills, que viuen junts en una casa de camp elegant envoltada d'un gran jardí.

La zona de interés arrenca amb una pantalla en negre que s'estén durant uns minuts, acompanyada per la terrorífica banda sonora de **Mica Levi**, que sembla que està feta a base de música instrumental distorsionada barrejada amb crits, gemecs i respiracions. A continuació, la primera imatge ens presenta la família protagonista relaxant-se al costat del riu, mentre que l'escena posterior els retrata a l'exterior de casa seva. La pel·lícula ja ha mostrat el seu únic conflicte: la vida d'una família transcorre amb normalitat aparent mentre al seu costat tenen lloc tota mena d'horroros.

Hedwig es mostra com una esposa afectuosa i com una cap molt exigent amb els servents; Höss actua com un bon pare per als fills, però també es presenta com un meticulós funcionari públic que va tenir un paper crucial en l'Holocaust. Els altres personatges que els envolten (majoritàriament oficials de l'exèrcit i servents) tenen papers marginals, excepte la filla de la parella, que pateix trastorns del son i se sent aixafada sota el pes dels malsons desencadenats per la presència del camp, malgrat no ser conscient del que hi passa.

La naturalesa repetitiva de la majoria de les accions que fan els personatges (com Hedwig tractant amb els seus servents i preparant el menjar, o Höss explicant històries per dormir, llegint cartes o informant els seus companys) fa que molts diàlegs resultin poc interessants, amb algunes excepcions. Entre les quals, la trobada que Höss manté amb dos enginyers, en què discuteixen fredament sobre l'eficàcia de les cambres de gas.

Per desgràcia, la inquietant atmosfera (ben elaborada, encara que monòtona) i les interpretacions del repartiment no canvien el fet que la pel·lícula de Glazer reiteri el mateix concepte durant gairebé dues hores. La cinta transmet la sensació que alguna cosa més gran, una mica aclaparadora, podria passar en qualsevol moment, i fins i tot s'insinua la possibilitat que els personatges accedeixin a una dimensió "d'un altre món", però òbviament això no passa. No hi ha res de nou sota el sol, i les experimentacions estètiques esmentades anteriorment no ajuden a fer que aquesta obra sigui més poderosa a l'hora de transmetre el seu missatge.

Per descomptat, sabem que el mal pot adoptar formes banals. Sabem que molta gent viu còmodament en la seva pròpia bombolla i troben refugi en la negació. Tot i això, cinematogràficament parlant, la pel·lícula és plana. Aquesta manca de varietat, sumada al ritme invariable, està perfectament encarnada pel subtil soroll de fons compost per trets, crits i soldats marxant, que podem sentir al llarg de tota la pel·lícula.

Això no vol dir que la banalitat del mal no mereixi ser representada a la pantalla. Tot i això, en la seva forma actual, l'estructura dramàtica de Glazer i l'enfocament de direcció no encaixen en el format de llargmetratge. *La zona de interés* podria haver trobat una forma més adequada com a instal·lació artística sofisticada, o dins de la durada més limitada d'un curtmetratge o migmetratge. El seu missatge, no especialment nou, però sempre necessari, hauria ressonat amb molta més força.

Davide Abbatescianni – cineuropa.org